

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"ינמו ויזכחו"

קטעי שיחות, אגרות קודש ויחידויות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
בעניין שלילת העצבות וההכרח בעבודת ה' מתוך שמחה

גיליון ג'
שנה שביעית

יוצא לאור על-ידי
ועד "חיילי בית דוד"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקווי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ושמונה לבריאה
הי' תהא שנת סגולות טובות - שנת הקהל
ק"ו שנה להולדת הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

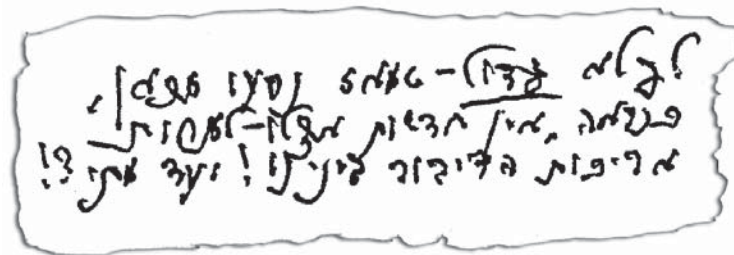
כמובן, שלא באתי להאשימך, ועכ"פ הצהרתך היתה בלתי מכוונת. ברם, החיבור בין
'קרירות' לי"ת איננו הולם, במיוחד לאור מה שליובאוויטש דכאן וכמו כן במנציסטר,
אנגליה ובכל מקום אחר בעולם, הצליחה בעזר ה' לשבור את עידן הקרח.

כמובן שאין שום קפידא כלל, אבל ברוח כמה פדיונות שראיתי, המבטאים את
התפילה והבקשה "שתהיה השפעה עלי ועל אחרים", מתפלל אני שמה שנאמר לעיל
תהיה לו השפעה על עצמי, שהתנהלותי לא תשאיר שום מקום לאיזו שהיא קרירות
אצל אחרים.

(תרגום חפשי ללה"ק, ללא אחריות)

"ועד מתי?!"

בקשר עם שובם של אורחי המלך למקום מושבם הננו מפרסמים
בזאת כתי"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א אודות הנחיצות בכתיבה לרבי:

אבל גדול - שמאז נסעו מכאן,
כנראה, אין חדשות אצלו - למרות
אריכות הדיבור בינינו! ועד מתי?!

לפלא גדול - שמאז נסעו מכאן,
כנראה, אין חדשות אצלו - למרות
אריכות הדיבור בינינו! ועד מתי?!

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אני"ר

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

החיבור בין 'קרירות' ל'770' איננו הולם

בבואנו מחודש השביעי והמושבע דשנת הקהל, בו שהו אלפים מעדת חסידי חב"ד בחצרות קדשנו, הננו מביאים כאן כהוספה, מכתב מיוחד מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שהופנה להרה"ח ר' זלמן יפה ע"ה, בו מביע תמיהה רבה על החיבור הבלתי נתפס של 770 "בית חיינו" יחד עם 'קרירות'

ב"ה, ד' כסלו תשמ"א,

ברוקלין

הו"ח אי"א נו"נ עוסק בצ"צ כו'

מו"ה שניאור זלמן שי

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכ' מכ"ד מ"ח וכו' ודבר בעתו – בתחלת תקופת ויעקב הלך לדרכו גוי' דשנת הקהל.

הפ"נ שבמכ"י יקראו בעת רצון על הציון הק'.

בברכה להצלחה ולבשו"ט (חיי"ק)

נ.ב. השורות הבאות יבואו באנגלית, במענה למכתבך באנגלית, ובמיוחד במענה על ההתבטאות "כמעט כל אלו ששהו בניו יורק במשך סוכות חזרו עם קור" [הצטננות].

אני, כמובן, הופתעתי בהתפתחות זו. כאשר ב-770, במיוחד בתקופת זמן שמחתנו, לא ציפיתי שזה יגרום תנועה רחבה של התקררות (בשם העצם). אני רגיל לקבל דיווחים אודות חזרה מ-770 מלאי חוס ובווערים בהתלהבות ואנרגיה, אשר – אם יש לזה איזה ביטוי גשמי – ללא ספק הדבר העלה את טמפרטורת הגוף מעלות ספורות. והרי אפילו באנגלית הדבר נקרא = מיט היץ (ולא – קעלט [קור]). אבל לחזור מכאן עם 'קרירות'!!

ידוע שהאקלים באנגליה קריר במשך כל השנה, וכן האנגלים בדרך כלל שמרנים וקרי מזג ואינם מוחצנים. אך חשבתי שדברים השתנו באנגליה בשנים האחרונות.

פתח דבר

בעמדנו בש"פ נח, המוגדרת בשיחותיו של מלכנו כהשבת הראשונה שבתוך ה"עבודה בחלקו בעולם" וכשבת של "חשבון צדק" פרטני במחשבה דיבור ומעשה –

הננו מוציאים לאור קונטרס ובו קטעי שיחות, אגרות קודש ויחידויות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות שלילת העצבות מכל וכל ועל ההכרח בעבודת ה' מתוך שמחה, זאת בקשר עם דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחת ה"דבר מלכות" לש"פ נח ה'תשנ"ב, אשר ה"חשבון צדק" צריך להיערך מתוך תנועה ורגש של שמחה ותענוג דווקא.

עבודת ה' מתוך שמחה קיבלה נופך והיבט חדש לחלוטין בקרב עדת החסידים, אשר כאמונים על המובא בספר היסוד של תורת החסידות, הפכו את קו השמחה לחלק מהותי ועיקרי בחיי חסידי, עד-כדי "אבן בוחן" מרכזי ממנו ניתן לדעת היכן אוחזים אנו בעבודה, אם בכיוון של עליה בקדושה, או ח"ו במצב בו חדר והתלבש ה"קלוגינקער".

נקודה הכרחית זו מקבלת משנה תוקף בדורנו זה האחרון לגלות והראשון לגאולה, בו העמיד כ"ק אדמו"ר שליט"א את עבודת השמחה, כזאת שאכן תהווה ה"מכה בפטיש" שיפעל את הגאולה האמיתית והשלימה באופן ד"ינסו ויוכחו".

בציפיה ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נחזה ונראה בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו, ויכירו וידעו כל יושבי תבל במלכותו, ויכריזו כולם יחדיו, בקול גדול ובהתבטלות מוחלטת, את ההכרזה הנצחית המביאה לידי ביטוי את התמסרותנו והתקשרותנו אליו, ופועלת התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד „חיילי בית דוד"

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח, יום ועש"ק פ' נח, ב' מרחשון ה'תשס"ט, שנת הקהל מאה ושש שנה להוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וחי' שנה לנשיאתו למלכותו ברוקלין, נ"ה.

ואתפלא מנין לאנ"ש זמן פנוי לענינים כאלו?

צורר אגרות קודש מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעניין שלילת העצבות וההכרה בעבודת ה' מתוך שמחה וטוב לבב ^ מתוך 'הוספות' ללקו"ש חלקים י"ד וט"ל ^ חלקם בתרגום חפשי ללה"ק בעריכת "ועד חיילי בית דוד"

"תמיד בכל זמן יכול אדם לאחוז בשמחה"

שאלה: על ידי מה מגיעים לשמחה?

תשובה: ענין השמחה מגיע הרי לאדם מכך שהוא מרגיש שיש לו משהו, משהו התווסף לו, וככל שהדבר שהוא קיבל גדול יותר כך השמחה אצלו גדולה יותר.

הנה כאשר מתבוננים שנברא הוא מוגבל ואף על פי כן נתן לו הקב"ה את האפשרות שע"י קיום המצוות הוא יתקשר עם הבורא, שזוהי העלי הכי גדולה שיכולה להיות, כיון שאיזה עילוי שאדם יתאר לעצמו הרי זהו עדיין דבר מוגבל ואין זה מגיע כלל להעילוי שמתקשרים עם הבורא הבלתי בעל גבול, הנה מכיון שזהו הדבר הגדול ביותר שמקבלים, במילא ישנה עי"ז השמחה הגדולה ביותר.

יתירה מזו, שאפילו אם נכשלו פעם ועשו ענין היפך ממה שהקב"ה ציווה, אך כאשר מתבוננים ומגיעים להכרה שמבלי הבט על כך שהוא נכשל פעם ועשה ההיפך מציווי ה', אף על פי כן נתן לו הקב"ה את האפשרות לעשות תשובה שע"י זה הוא נעשה רצוי להקב"ה כמו קודם החטא, ועד שנעשה לו זכויות, כאילו הוא עשה מצווה, אזי הנה ביחד עם רגש המרירות שישנו בשעת התשובה, יחד עם זה ישנה השמחה הכי גדולה מכך שהוא עושה תשובה ונעשה רצוי לקב"ה.

ובמילא נמצא שתמיד, בכל זמן יכול אדם לאחוז בשמחה, כי ממה נפשך, כאשר הוא ממלא את מה שהקב"ה דורש ממנו, הוא צריך להיות שמח מקיום המצווה, ואם הוא נכשל, הרי הוא תופס שהוא נכשל, מתחיל להתחרט, הרי הוא צריך להיות שמח מזה שהוא יכול לעשות תשובה ולתקן.

(משיחות יום ג' פ' וירא, ט"ז מ"ח תשט"ז)

גם ובעיקר - רגש השמחה

נוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (עד עתה), צ"ל עכשיו (גם ובעיקר) רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

(משיחות ה' פ' בשלח וט"פ בשלח תשנ"ב)

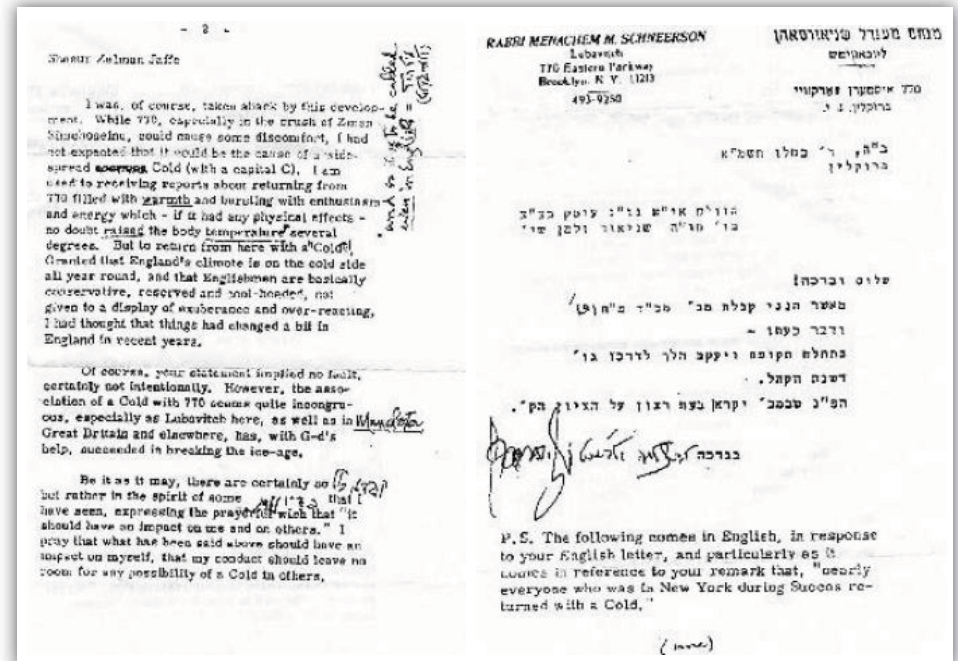
לצאת בתופים ובמחולות עוד קודם הגאולה

. . והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה - כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים "מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם ניסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!

(משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וט"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב)

צילום המכתב המופיע בעמוד הבא:

"ולפלא שאיש הישראלי ובפרט מחסידי חב"ד..."

זה עתה קבלתי מכתבו מייז אדר שני ולפלא שאיש הישראלי ובפרט מחסידי חב"ד יהי בעניינים דמרה שחורה וביותר – בהימים שבין פורים לפסח שהם ימי שמחה (עיין רשימי תענית כ"ט ע"א שמזכיר ג"כ פסח). והשייית יזכהו ואת זוגתו ש"ב הרבנית – שיחי – לעבוד את ה' שבזה נכלל ג"כ העבודה דבכל דרכיך דעהו – מתוך שמחה, ולגדל את כל ילידיהם שיחיו לתורה ולחופה ולמעש"ט מתוך הרחבת הדעת.

(ממכתב כ' אדר ב' תשי"ד)

"האומנם אין רואים ומרגישים שהזמן דעתה יקר מכל יקר"

. . ובמש"כ ע"ד עצבות וכו' – כבר מלתו אמורה בתניא קדישא אשר מקור העצבות בלתי טהור ומה לו ולענין זה? והתפלא מנין לאנ"ש זמן פנוי לעניינים כאלו? האמנם אין רואים ומרגישים שהזמן דעתה יקר מכל יקר, וכל רגע ענין הוא שצריך לנצלו לתכליתו. וכמה מהם מבזבזים זמנם על עניינים שאפילו בשם "מה בכך" אין לכנותם!! ואולי גם ע"ז הביאור ההסתר כפול, דאנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא. ויה"ר שבקרוב ממש יקויים ואמר ביום ההוא הנה אלקיני זה גוי זה – זה בכפלים.

(ממכתב י"ז אדר"ש תשי"ד)

"איני יודע זמנין ההקדמה שבמכתבו שהוא נשבר ונדכה"

מאשר הנני קבלת מכתבו מגי' תרומה, והתחלתו שמבקש בלב נשבר ונדכה כו'.

והנה אף כי זבחי אלקים רוח נשברה לב נשבר ונדכה גוי אבל הוא כשבא מפני הרהור תשובה וכיו"ב אבל כשמצליח השייית וממלא בקשה ואעפ"כ אינם שבעים רצון מבלי טעם מיוחד, הרי לא זוהי הדרך וכיון שבהנוגע לו מילא השייית משאלות לבבו ולבב זוגתו שיחיו לטובה ובטח ימלא ג"כ ימי הריונה כשורה ותלד זחוי"ק בעתה ובזמנה ובקל, איני יודע ומבין ההקדמה שבמכתבו שהוא נשבר ונדכה, וביחד עם זה אינו מזכיר אודות ההעדפה בעניני תורה ומצות, ולדידי הנה איפכא מסתברא שצריך הי' מכתבו להתחיל שמודה הוא להשייית על מה שנפקדה זוגתו תחי' וזה נותן לו ג"כ הבטחון שגם להבא יטיב הבורא שהוא עצם הטוב בהנוגע לו לזוגתו ולבנם שיחיו ואח"כ צריך הי' לסיים שהוא מצדו הוסיף בהצנורות והכלים המשמשים לקבל ברכות השייית בעתיד ובתוספת אשר הצנורות והכלים הם העניינים דתורה ומצות.

וימים אלו שנכנסים לחדש אדר שאז מרבין בשמחה הנה יוסיף השייית שמחה לו ולזוגתו שיחיו בכל הנ"ל ומתוך תוספת נחת מבנם...

(ממכתב ו' אדר"ר תשי"ד)

הדרך שעדיין לא ניסו היא - עבודת השם דווקא מתוך שמחה

העולם נע ומזדעזע באופן איום ונורא, ומה שאיום ונורא **עוד יותר** – שאין איש שם על לב למצב העולם, הן ברוחניות והן בגשמיות!

אין הזמן גרמא כלל להכביד על ליבם של יהודים, ומה גם שאפילו אם יש צורך בכך – אין זה הענין שלי; אבל את האמת צריכים לדעת – שזהו מצב איום ונורא...

ולכן, הדרך שעדיין לא ניסו היא – עבודת ה' בשמחה ("עבדו את ה' בשמחה") גלוי, לא שמחה של הוללות ח"ו, אלא שמחה של מצוה ושמחה של תורה – "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", וכתוצאה מזה – פריצת הגדרים וההגבלות בנוגע ללימוד התורה, אשר למרות היותם גדרים והגבלות ע"פ השו"ע, מ"מ מצד גודל השמחה שבלמוד התורה, הרי מכיון ששמחה פורצת גדר – פורץ הוא גדרים והגבלות אלו. ומוסיף יותר ויותר בלימוד התורה.

(משיחת ט"ו בשבט תשמ"ה)

תובעים מהקב"ה שתהי' שמחה "מוצדקת"!

אע"פ שנמצאים עדיין בחשכת הגלות, וכבר "כלו כל הקיצין" ועדיין לא בא, מ"מ, מקיימים ציווי התורה (שהוא גם נתינת – כח) "מרבית בשמחה" ואדרבה, עייז שמקיימים הציווי "מרבית בשמחה", באים בדרישה ותביעה (כביכול) להקב"ה שתהי' השמחה "מוצדקת"... – כיון שתיכף ומיד תבוא הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי' שמחה אמיתית; "שמחת עולם על ראשם", עד שתתעורר השאלה: למה ממתנינים בהשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה ("עד דלא ידעי") עד לימי הפורים!

(משיחת ש"פ משפטים תש"נ)

על אף יסורי הגלות, יש לעבוד דוקא בשמחה!

. . ועוד והוא העיקר – שהעבודה בכל עניינים אלו תהי' דוקא מתוך שמחה כמו שעבודתו של נשיא דורנו היתה בפשטות – למרות היותו בעל יסורים – מתוך שמחה דוקא! כלומר, אע"פ שכל אחד מאתנו צריך להיות בריא בגשמיות, כציווי התורה "ונשמרתם מאד לנפשותיכם", הרי סובלים אנו מיסורי הגלות. וזוהי ההוראה האמורה – שמבלי הבט על יסורי הגלות תובע הקב"ה ש"עבודת הוי"ו תהי' דוקא מתוך שמחה וטוב לבב! ועאכו"כ – כשמתקרבים עוד יותר אל הגאולה האמיתית והשלימה!

(משיחת ג' שבט תשנ"ב)

שמחה בטהרתה

לקט קצר משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות עניין ה"שמחה בטהרתה" הנוגעת להבאת הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, באופן ד"ינסו ויוכחו"

לצאת בקריאה ובהכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה בכדי להביא את המשיח בפועל ממש

הדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – **עבודת השמחה הרצויה** **בשביל להביא את המשיח**: נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה . . . ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא – לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ"ה מסקנת הענין – ע"י הוספה **בשמחה**, שמחה בטהרתה, שמחה שתומ"י תביא את משיח צדקנו . . .

כיון **שסוכ"ס** מוכרחים להביא את המשיח – לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטהרתה.

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות – הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש – נותנים כחות מיוחדים שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור – שמחה זו נעשית ע"י ההתבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר – שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו' יתחילו במעשה בפועל: **לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח**, ובודאי שע"י יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריזות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין", ואדרבה – **ינסו ויוכחו!**

[בסיום השיחה ניגנו את ניגון ההקפות להרלו"צ ז"ל, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה ועצומה יחד עם כל הקהל – בכדי להביא את המשיח].

(משיחת ש"פ כי תצא תשמ"ח)

"ומוננת הפליאה והתמי' שהוא מדוכא וכו'"

מאשר הנני קבלת מכתבו מכ"ח תשרי עם המצורף אליו, ומוננת הפליאה והתמי' שהוא מדוכא וכו', בה בשעה אשר השגחה העליונה זיכתו והצליחתו לעבוד בעבודת הקדש, עניני צעירי אגו"ח ובנקודה הפנימית הפצת המעניות חוצה. והרי ידוע פסק תורתנו כל המקבל עליו וכו'. ויהי רצון שבקרוב ממש יבשר טוב בטוב הנראה והנגלה, בכל הענינים אודותם כותב, והרי נמצאים אנו למחרתו של חדש השביעי, שכשמו – כל ימי החודש בכלל זה, ודרשו רז"ל שמושבע הוא בכל טוב, והוא חדש הכללי – שנמשכים ענינו על כל השנה, ובלבד שתהיינה התומ"צ, הצנור והכלים להמשכת וקבלת ברכות והשפעות השי"ת, וק"ל.

(ממכתב א' מ"ח תש"כ)

"מצב הנה"ב שלו אינו צריך לבלבל את שמחת נפשו האלקית"

במענה על מכתבו מיו"ד תמוז שנתקבל באחור זמן בו כותב ע"ד מצב רוחו בכלל ובעיקר בזמן האחרון ומסיים אשר נדמה לו שעתה אצלו איזה ירידה ברוחניות.

הנה בכלל צ"ל שדמיונות כאלו ובפרט כשגורמים לעצבות כמו שכותב במכתבו הנה באים הם מהיצר הרע ומהלעומת זה וכמבואר בתניא ע"ד העצבות ואודות ההכרח להרחיקה. ובפרט כשזיכהו השי"ת והעמידו בקרן אורה הוא נר מצוה ותורה אור ומאור שבתורה זוהי פנימיות התורה הרי צריך להיות בשמחה גדולה ביותר על אושר זה ומה שמרגיש חסרונותיו בענינים שונים הנה כנ"ל א) אפשר הדבר שאין זה אלא דמיון. ב) אם גם יש יסוד להשקפתו זו הרי למה הדבר דומה לאיש שלא הי' בריא ולא ידע עדי"ו ובמילא לא נזהר מדברים המזיקים וגם לא עשה בענינים שיביאו לו רפואה כיון שדימה בנפשו שבריא הוא לגמרי ומסבב הסיבות ועילת העילות הביאו סו"ס שידע מחסרונו ובמילא יש התקוה שיתחיל להתעסק בדברים המרפאים ויתרחק ביותר מדברים המזיקים אשר פשיטא דמה שנתגלה לו מצבו הנה לא לבד שאין צריך להיות עצב מזה אלא אדרבה זהו הקדמה והכנה למצב בריאות הנכונה. ובטח כמו ברובא דכולא עלמא, הנה משני אופנים הנ"ל ישנם בו היינו שקצת יסוד יש לרעיונו ע"ד החסרון ובקצתו מוגזם הוא ע"י הלעומת זה, או מה שקרוב יותר שמראה לו החסרון לא במקום שישנו אלא במקום אחר (וכוונתו בזה בשתיים כשישתדל במקום שאינו נצרך הרי תזיק ההשתדלות יתירה במקום זה ויחסר התקנה בענין הנצרך ומוכרח וכמבואר הדבר בכמה מקומות בחסידות וגם בספרי מוסר) ובכללות הדבר הנה ידוע מ"ש עבדו את ה' בשמחה אשר אז העבודה נעשית יותר ובמרץ יותר ובהצלחה יותר ואף שידוע מעמדו ומצבו בכ"ז מעמד ומצב הנה"ב שלו אינו צריך לבלבל את שמחת נפשו האלקית וכמבואר בתניא.

ולקראת יום הולדת שכותב אודותו במכתבו הנה יהי רצון מהשי"ת שיהי' ירא

שמים למדן וחסיד כדבעי וגדולה זכות התעסקותו בשדה החנוך הכשר לקרב את לבן של ישראל לאבינו שבשמים שאבינו ישלם לו בתוספת שהיא מרובה על העיקר בהמצטרך לו בגשמיות וברוחניות.

בברכה לתלמוד תורה ביראת שמים ובהמצטרך בעניינו.

(ממכתב ר' מנ"א תשי"ב)

"וכיון שנצטוינו על זה – בודאי שאפשר הדבר"

במענה להודעה ע"י בעלה הרב שליט"א מיום הולדתה, הנה יהי רצון שתהיי השנה הבאה לקראתה לשלום – שנה טובה ומוצלחת בטוב הנראה והנגלה,

ומובן וגם פשוט, שככל שיתגדל הבטחון בהשי"ת בורא העולם ומנהיגו המשגיח על כל אחד ואחת בהשגחה פרטית, תתוסף גם המשכת ברכות השי"ת למטה, ותתגדל מדת הברכה וההצלחה. וכבר ידועה הוראת תורתנו תורת חיים, אשר על האדם להיות בשמחה ובטוב לבב, שהרי כל ימיו וכל שעות ורגעים שבימים אלו מוקדשים הם לעבודת הבורא, וכמ"ש עבדת את ה"א בשמחה ובטוב לבב, ובמכל שכן צריך להיות כן – בהנוגע לאשה עקרת הבית, וכנראה במוחש שמצב הרוח בבית תלוי במצב רוח האשה. ואין הברכה שורה אלא מתוך שמחה. וכיון שנצטוינו על זה – בודאי שאפשר הדבר. ובפרט כשתבונן, אפילו לשעה קלה, תראה חסדי השי"ת עמה ועם בעלה ש"י בעבר, ובודאי יומשכו גם בעתיד. וכנ"ל – הכלי להמשיך הברכה ולקבלה, תוקף הבטחון ושמחה פנימית ואמיתית. ויהי רצון אשר בשנה זו ימלא השי"ת משאלות לבבם לטובה בזחור"ק.

(ממכתב ב' ניסן תשי"ח)

**הלפעמים גם
נותנת תודה
להשי"ת מתוך
שמחה אמיתית -
(על ענין טוב) ?**

האפצוים עם נתינת
תודה להשי"ת
שמה אמיתית -
ענין טוב ?

צריכים להתנהג ואיך נשים צריכות להתנהג, וביחד עם זה אמרו, כי שני ההוראות באים מ"עצם הטוב" (הקב"ה), "טוב" עד במובן הפשוט, בחיים בעוה"ז הגשמי;

ודוקא עי"ז מרגישים טוב, ומטיבים עם הסביבה, כי אז משיגים אהבת ישראל אמיתית, שהיא ה"כלל גדול בתורה": היות שאין קנאה, שנאה, גניבה, גזילה וכיו"ב, כי יש לו את כל הדרוש לו כדי להגיע לפסגת האושר האמיתי, והוא מיישם זאת בחיי היום-יום שלו, וביתר שאת וביתר עוז בבואו מזמן מתן תורתנו מחדש, שבכל שנה מתחדש מחדש, בתוספת אור ובתוספת עוז,

הוא משפיע בכיוון זה, כיון שזה מיוסד על "ואהבת לרעך כמוך", ציווי שנועד במידה שוה הן לנשים הן לבנות והן לגברים ובחורים, שהם יהיו "כמוך" – להשפיע על כל הסביבה לעמוד ג"כ באופן של שלימות;

שאז, כשמסיימים את השליחות הנוכחית בשלימות, כמתאים ליום הנוכחי – זה נעשה הכנה, להתעלות למחרת עוד יותר ולמעלה יותר, וגם הקב"ה יוסיף עוד בברכותיו, שזה יהי' בהצלחה מרובה יותר מעכשיו, היום, ולעשות זאת, כאמור לעיל, מתוך שמחה וטוב לבב.

חשבון-צדק ותשובה מתוך רגש של שמחה ותענוג

. . השלימות האמיתית היא בחיבור ב' המעלות גם יחד – שהחשבון-צדק התיקון והשלימות דהענינים הפרטיים ע"י ההתעסקות בהם, היא, מתוך תנועה של התעלות לדרגא נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בהמדידה וההגבלה דכל פרט ופרט לפי ענינו, שיהי' באופן המתאים לדרגא העליונה – ע"ד ובדוגמת ובהתאם להמשכה והגילוי דשם הוי', בשם אלקים, שנעשית בעבודה בפועל בפרשת נח.

ויש להוסיף, שענין זה נוגע גם לשלילת רגש של צער ומרירות כתוצאה מהחשבון-צדק (כשרואה שיש ענינים הצריכים תיקון) – כיון שנרגש אצלו בעיקר (לא החסרון שבענינים הפרטיים, אלא) תנועת ההתעלות לדרגא נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בעניניו הפרטיים, ובעומק יותר, שנרגש אצלו שכוונת הירידה למעמד ומצב הדורש תיקון היא בשביל השלימות שנעשית ע"י התשובה, שמתגלה בפועל תוקף ההתקשרות של יהודי עם הקב"ה גם בהיותו במצב ירוד, ע"ד ובדוגמת השלימות דשם הוי' כשנמשך ומתגלה בפועל גם בהצמצום והירידה ב)שם אלקים, ולכן, נעשה החשבון-צדק והתשובה מתוך רגש של שמחה ותענוג.

(משיחת ש"פ נח ה'תשנ"ב)

לשמה? כאשר היא תתנהג, ח"ו כמו גבה, היפך הציווי "לא ילבש" ו"לא תלבש";

אלא אדרבה – הקב"ה ברא כל אדם ואת כל בני האדם באופן, שהם יוכלו להגיע לשלימותם, עייז שהם יתפתחו לפי היכולות ולפי הכשרונות שהקב"ה נתן להם, והשלימות של הגבר היא – להתנהג כגבר, וכמו"כ השלימות של האשה – להתנהג דוקא כאשה, ודוקא עייז היא מוכיחה, שיש לה "שויון זכויות", שהיא לא נחותה ח"ו; זהו היפך התורה והיפך השולחן ערוך להשפיל אדם בכלל ועאכו"כ – אשה בישראל או איש בישראל,

וכיצד מקבלים את הברכות האמיתיות מהקב"ה, שקשורים עם "סיפוק נפשי" אמיתי? – על ידי שלא מחקים אחרים, אלא רואים שכל מה שהקב"ה נתן לו או לה, יתפתח בתכלית השלימות,

ואלו הם ה"זכויות" האמיתיות, הכוחות והזכות האמיתיים שהקב"ה נתן לכל אדם, עאכו"כ לכאוי"א מישראל: ביחד עם היכולות והכוחות שהוא מקבל – נותנים לו את הכוחות לפיתוחם בתכלית השלימות.

ודוקא אז זה יהי בהצלחה, כי הוא הולך בדרך שבהתאמה לאופיו וליכולותיו ולשליחותו שהקב"ה הפקיד בידיו בתכלית השלימות.

ואז זוכים ל"סיפוק הנפשי" האמיתי, סיפוק נשמתי פנימי ואמיתי – דבר השולל לבטים פנימיים בין רצון אחד למשנהו, כי הוא הולך בהתאם לדרכו הטבעית לנצל: נשים את היכולות שלהן וגברים את היכולות שלהם – לא לחקות ח"ו א' את השני, או בין נשים ואנשים גופא – אחד את השני.

נוסף לכך שעייז בטל היסוד לקנאה וכיו"ב, מצד הידיעה שהוא ניצל את מלוא יכולותיו בתכלית השלימות – כשם שהשני ניצל את היכולות שלו, שהקב"ה נתן לו, גייכ בתכלית השלימות.

ואי"כ אין מקום, ח"ו, לא לגניבה, לא לגזילה, "לא תחמוד", ולא לענין של קנאה, כנ"ל – כי הוא שמח בחלקו, ולא רק "שמח בחלקו" מחוסר ברירה ח"ו;

הקב"ה נותן לו את כל הברירות והוא מראה, והיא מראה, כי הם שייכים ל"עם חכם ונבון" בחכמותו של הקב"ה החכמה האמיתית, חכמת ה', שנתגלתה על ידו לישראל, בתורתו, שהיא חכמתו של הקב"ה, ואצלו נעשתה התורה, ואצלה נעשתה התורה – "תורת חיים" ו"תורה אורי", הוראה בחיי היום יום שמאירה את החיים, כך שמנצלים את היכולות בתכלית השלימות.

ורק אז נעשים באמת "אדם" בשלימות, כי הוא הולך בדרכו, בלי לחקות אחרים ובלו לקנאות באחרים, כי נתנו לו את האושר הכי גדול שבנמצא – לנצל את כוחותיו של הקב"ה ולמלא את שליחותו של הקב"ה בתכלית השלימות.

וכאמור – הדבר ניתן מיד במתן-תורה, מיד במיית ניתנו הוראות שונות איך גברים

"ואזי הנה, גם על פי פשוט, רואה את עצמו בריא יותר"

בשמחה קבלתי מכתבו מכ"א אייר, כבר חשבתי עוד פעם אודות זה שכבר זמן ארוך שלא שמעתי אודות בריאותו ובריאות זוגתו שיחיו, ותודה לא-ל שהוא כבר הולך ברחוב וגם לביהכ"ס, וכן, כפי שהנני רואה ממכתבו, גם בריאות זוגתו תחי' הרבה יותר טובה מקודם, ומכיון שרואים זאת גם בעיני בשר שהשייית הבריאה אותו וגם בריאות זוגתו משתפרת, צריכים להיות חזק בביטחון להשייית שזה ילך וישתפר עד שגם הוא עצמו יהי מרוצה.

זה מפריע וכואב לקרוא במכתבו את הביטויים ה"לא נחוצים", לשם מה הוא עושה זאת? ובפרט יהודי מאמין ואשר יכול עוד להשפיע על אחרים, עייז שהוא חלש בביטחון בהשייית, הנה ראשית זה מזיק ברוחניות ובבריאות, ושנית זה מוציא את הרצון ואת התשוקה להשפיע על אחרים – לעשותם בעלי חיות ומרץ.

אני מקווה שעד הזמן בו יקבל את מכתבי ישתנה אצלו מצב הרוח לטובה, ויראה לציית להוראת תורתנו הקדושה, עבדו את ה' בשמחה, וכפי שמובא בספרים הקדושים, שצריך ואפשר לעבוד את השם יתברך לא רק בתפלה ותורה אלא גם באכילה ושתי וכדומה, ו – לחיות בשמחה, ואזי הנה, גם על פי פשוט, רואה את עצמו בריא יותר, נמרץ יותר ופועל הרבה יותר הן לעצמו והן לאחרים.

הנני חותם בברכה, שמדת הביטחון תתחזק אצלו, בהקדם האפשרי, ושיהי' לו חג שבועות שמח ושלו ואחר כך להמשיך את זה על כל השנה כולה.

(ממכתב א' סיון תשי"ב)

"אף שאין רואים כל דרך בטבע..."

. . מתאר מצב עסקיו שהנחו בעייח גדול וכו' . . והעולה על כולנה מהנראה בכתבו, שנפל ברוחו ובמילא נחלשה אצלו גם מדת הבטחון שלו, וכותב הנני בזה העולה על כולנה, כי עפ"י המובא בספרים ובספרי חסידות בפרט הרי בזה תלוי הכל, מדת הבטחון הנה היא כלי המדה להתקשרות ודביקות האדם עם הבורא ב"ה ואם הדביקות היא במילואה אז בודאי אי אפשר שיהי' כל חסרון כיון שלמעלה אין ענין זה כלל.

וכיון ששואל עצתי – אחרי ההקדמה שכבקשתו כשהייתי על הציון של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זיי"ע הזכרתי להמצטרך לו – הרי לפעייז צריך הוא להתעסק עם עצמו, האָרעווען אויף זיך, לחזק בטחונו בהשייית במדה היותר גדולה, ואמיתת מדת הבטחון היא שאף שאין רואים כל דרך בטבע הרי נעלה אצלו מכל ספק שבדאי יהי' הכל טוב, ובטוב הנראה והנגלה לעיני בשר ממש היינו בפרנסה בהרחבה ובריאות וכו' ולגבי למעלה הרי הענינים שבטבע אינם מונעים כלל, וכיון שהאדם למטה מגביה אי"ע ומעמיד אי"ע עכ"פ משהו למעלה מן הארץ היינו שפועל

"נתנו לו את האושר הכי גדול שבנמצא": לנצל את כוחותיו של הקב"ה ולמלא את שליחותו בתכלית

ליהודי ניתנת האפשרות להגיע ל"סיפוק נשמתי פנימי ואמיתי"
כ"אדם" בשלימות ה"שמה בחלקו" ^ משיחת כ"ב סיון ה'תשמ"ב
להמסיימות ד"בית רבקה" ולהמדריכות ד"מחנה אמונה" תחיינה ^
תרגום חפשי ללה"ק ע"י מערכת "שיחה יומית" - בלתי מוגה

. . וזהו גם המענה לאלו שמנסים לבלבל ילד יהודי, מתחיל מבת ישראל או אשה בישראל, אם לנשים בישראל יש "שיוון זכויות", אותה הצדקה ואותם יכולות כמו שניתנו לגברים –

הנה אדרבה: מתן תורה מדגיש, כי האחריות העיקרית וה"זכות" העיקרית ניתנה ומתחילה מנשי ובנות ישראל.

וכדי להשיג את ה"זכויות" האמיתיות ולנצלם כדבעי – הנה שלא כדעת הטועים, ש"זכויות" היינו להתנהג כמו השני, ועי"ז מצדיקים את הקיום האישי, המציאות האישית;

הצורך ב"זכויות", היכולות לקיים חיים מושלמים – מתבטאים בכך, שכל היכולות שהקב"ה נתן לאדם מסויים, איש או אשה, הוא מנצלם בתכלית השלימות, ומנצלם באופן הטוב ביותר עבור עצמו ועבור אחרים, לא בכך שהוא סובר כי הוא נחות דרגא, ולכן עליו לחקות את השני, ועי"ז הוא יוכיח כי יש לו את כל היכולות ואת כל ה"זכויות" – זה מוכיח שהוא משפיל את עצמו ממעמדו בפועל.

וזהו גם א' הטעמים לציווי התורה "לא ילבש גבר שמלת אשה" ואשה לא תלבש בגד של גבר, כי חיים נכונים באמת, וחיים מלאים של אשה הם – כשהיא מנצלת את כל יכולותיה בתור אשה, וכמו"כ בנוגע לגבר – את כל יכולותיו בתור גבר.

וכאשר האשה "הופכת" את סדר חיי ומעמידה לעצמה "מטרה", שהיות שהגבר ענינו להשיג "קריירה" מסויימת ו"מקצוע" מסויים, לכן כיצד היא תוכיח שהיא אדם שהגיע לשלימות? עי"ז שהיא תחקה את הגבר –

הדבר מוכיח אדרבה, שבעיניה הגברים למעלה מהנשים, וכיצד האשה ראוי

בעצמו שעי"ז שהוא יהודי מאמין בטוח בתכלית שאין בע"ב עליו חוץ מהשי"ת, הרי ביכולתו להמשיך גם למטה שגם למטה לא יוכלו כל עניי הטבע לנגוע בו שלא לטובה ח"ו, ותקותי חזקה בהשי"ת שאם רק יתחזק בבטחונו בתכלית, הרי יראה תיכף שינוי בהנהגה עמדו בעניי מסחר הגשמי, ויתחיל מצבו לילך הלוך וטוב, און פון גוט צו נאך בעסער [= ומטוב לעוד יותר טוב].

ונוסף עי"ז הי' צריך להתחיל תומי" בנתינת צדקה כפי רגילותו ולהוסיף עכ"פ במקצת על רגילותו עד עתה ואחכה ממנו לבשורה טובה בכל הנ"ל.

בברכה להצלחה בגשמיות ושיקויים בו פתגם כ"ק רבינו הזקן: אַז השי"ת גיט אידן גשמיות און זיי מאַכן פון גשמיות רוחניות [= השי"ת נותן ליהודים גשמיות והם עושים מגשמיות רוחניות] . .

(ממכתב כ"ה סיון תשי"ב)

"ילמדו את פרקי התניא המדברים בגנות ענין העצבות"

במענה על מכתבו משישי באלול, בו כותב שלפעמים הוא במדת עצבות וכו',

וכיוון שמתחיל לכתוב שלמד בשיבת ערב של חב"ד, יבקש את המשפיע שם שילמדו את פרקי התניא המדברים בגנות ענין העצבות ואיך לשלול אותה, וילמוד את זה איזה פעמים עד שיהי בקי בתוכן הדברים. ועי"ז יוטב לו.

כן מהנכון לבדוק את התפילין שלו, ואשר ישמור את שלשת השיעורים הידועים בחומש תהלים ותניא, עכ"פ מכאן ולהבא...

(ממכתב ט' אלול תש"ז)

"תכסים מלחמה נגד היצר היותר מועיל . . היסח הדעת"

. . כמדומה כבר כתבתי לו, אשר לע"ע, עליו להסיח דעת ממחשבות אודות עצמו, חשבון הנפש וכיו"ב, – עי"י שיתקע מחשבתו בדברי תורה ותפילה, ולהבדיל, בהשייך למשרתו וכיו"ב.

ולשאלתו סיבת שינוי מצבי נפשו שכותב אודותם – הסיבה היא תחבולות היצר להחלישו מקיום התומי"צ, שצ"ל בשמחה.

ותכסיס מלחמה נגד היצר היותר מועיל כגון דא הוא, כנ"ל, היסח הדעת דוקא, ולא עי"י טענות שכליות וכיו"ב.

(ממכתב י"ב אדר תשי"ח)

"צריך אתה לפעול בענינים שלי - בשמחה!"

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה בנוגע לשמחה? מדוע הנך עצוב? מה הסיבה? הרי אני אומר לך להיות בשמחה, ובאם אינך מיישם זאת, אינך ממלא בקשתי. ונמצא שאינך עושה בענייך את אותם ענינים שלי.

כיון שאיני יכול להימצא בכל המקומות [איני יכול להיות בחולון, בכפר חב"ד, בתל אביב, בירושלים ת"ו, באילת, בפאריז, במלבורן וגם בברוקלין...] הנני שולח שלוחים, ואותך (מיניתי) על חיפה, ורצוני לעשות ממך פקיד גבוה – גנרל – וצריך אתה להיות בשמחה מכך, שכן המצווה צריך לעשות כפי המצווה.

מה עם השמחה? האם עוד לא פעלתי אצלך?

- צריך אתה לפעול בענינים שלי – בשמחה!

[הרי הצלחת להשפיע כבר על כמה... וקודם כל צריך להשפיע בביתך!]

בענין הפרנסה – לא חשוב אם בחברה (ציבורית) או אצל (איש) פרטי, העיקר – מה שיותר פרנסה, שהרי דרוש מזון ולבוש לילדים וכראוי ועל-פי השולחן-ערוך. אין די לי שאתה חסיד ורעייתך – אף הילדים צריכים להיות חסידים שלי. ולשם כך עניני הגשמיות צריכים להיות כדבעי.

בשובך תערוך התוועדות לשכנים, מכרים, חברים וידידים, ותמסור פריסת-שלום מה שראית ושמתע כאן. ויהי' שיהיו דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב.

בהזדמנות ראשונה תמסור פ"ש לאנ"ש במקומותיהם [וכן פ"ש מיוחדת לכו' וכו'] ופ"ש לצא"ח בחיפה.

שתהי' הנסיעה מתוך שמחה כפי השמחה במוצאי שמחת-תורה. תיקח בשורות-טובות מכאן ותשלח בשו"ט הנה.

(מיחידות אור לג' מרחשון ה'תשכ"ד)

"באשר מקושר אתה עמי, עוזר אתה לי בזה"

שאלה: האם להתחיל בהנחת תפילין דר"ת?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אתה יכול, בלי נדר, להתחיל – בלי התחייבות עדיין.

אם הענינים שתעשה בשמחה ובטוב לבב, הנה באשר מקושר אתה עמי, עוזר אתה לי בזה, וכשיש שמחה – נוספת גם שמחה בסביבה שנמצא אתה בה, ונוספת הצלחה בענינים הנעשים בסביבה, כי שמחה פורצת גדר.

(מיחידות לא' התמימים, ה'תשכ"י)

"חדוא תקיעה בליבאי מסטרא דא"

... לעי'ע אין הזמן גרמא לענות על הכלל כ"א בהנוגע לפרט, אף שבאמת גם היחיד רבים הוא, וכידוע דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר בזה.

במ"ש אודות הזהירות באיזה ענינים, הרי מבואר גודל הענין בזה בקונטרס העבודה, ושם גם ר"פ מהתבוננות מתאימות – אלא שככל עניני תורה ומצוות, מובן שגם זה צ"ל מתוך שמחה וטוב לבב, ועי"ד המבואר שאפילו תשובה על איזה ענין שיהי', הרי ביחד עם החרטה על העבר וקבלה על להבא, צ"ל חדוא תקיעה בליבאי מסטרא דא על היכולת והאפשריות לשוב בלבב שלם, ואשר בחסדו חסד חנם גזר אומר שאין לך דבר העומד בפני התשובה...

(ממכתב כ"ה אדר תש"כ)

"הבחינה העיקרית בזה – "תולדות" מחשבות אלו"

כשנופלים לאדם מחשבות והרהורי חרטה על הנהגה ומעשים בלתי רצויים ובתכיפות – צריך הוא לברר מאיזה "צד" באו: מיצרו הטוב, או ממנגדו. והבחינה העיקרית בזה – "תולדות" מחשבות אלו: באם המחשבות מולידות הוספת מרץ וחיות בקיום המצות, חיזוק בהנהגה יומית ע"פ שו"ע (כולל – בנוגע אלי – שמירת סדרי בית הספר וכו') – ראי' שמקורן טהור וטוב הוא. באם מולידות עצבות ורשלנות ועצלות או רגש של יאוש – הרי זו הוכחה שבאו מיצר הרע (אלא שנתלבש ונתחפש בלבוש של ירא שמים) כי כל אלו (עצבות וכו') מפריעים לאדם בעבודת השם. ובנוגע אלי – על ידי מעשים טובים תגרום נחת רוח לנשמת אבי ע"ה, ולא ע"י מחשבות יאוש וכו"ב. ובדאי המדריך רוחני – יסבירה באריכות יותר ע"פ המבואר בכמה מקומות.

(ממכתב י"א אייר תשל"א)

"ע"י שיהי' בשמחה תמידית"

מענה לא' מאנ"ש בגוף המכתב, מתאריך י"ט כסלו ה'תשמ"ג (האותיות והמילים שהוסיף כ"ק אדמו"ר שליט"א באים בהדגשה):

"(ברכה ש) אמלא רצון כ"ק אדמו"ר שליט"א והוראותיו ע"י שיהי' (1) בשמחה תמידית. וכשיפתהו היצה"ר להתבונן במצב רוחו ובפרטיות יענהו שהוא תמים ולא הקרן ובכלל אין לו פנאי לזה כי (מה) תפקידו (2) הפרטי בעולם (?) לעשות רצון קונו ע"י תומ"צ ולא ע"י הקירות ופלפולים."

כ"ק אדמו"ר שליט"א ביחידות לר' ראובן דונין: "אם זה תלוי בי, אזי כבר מזמן הי' צריך להיות כדבעי למהוי"

"משמחת תורה צריכים לקחת שמחה לכל השנה", "צריך אתה לפעול בענינים שלי - בשמחה!" ^ חלקים מיחידויות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א להרה"ח ר' ראובן דונין ע"ה אודות ההכרח בעבדת ה' מתוך שמחה דווקא

"עליך ללמוד מהנהגתי"

מרשימת ר' ראובן ע"ה: אחר תפילת ערבית, דקות ספורות לאחר השעה השביעית נכנסתי ל"יחידות" להוד כ"ק אדמו"ר שליט"א.

נוכחתי לדעת שכ"ק קורא מחשבותיי. הרגשתי דחף פנימי להימצא שוב קרוב ולבד עמו במחיצתו. כאשר כ"ק נכנס לחדרו הק', השאיר את הדלת בלתי נעולה. ניצלתי את ההזדמנות ונקשתי קלות על הדלת. שמעתי את כ"ק עונה באידיש: "יעי". נכנסתי. בידי כ"ק הייתה חבילת מכתבים ואז פנה בשאלה:

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה יש ר' ראובן?

ר' ראובן: מבקש אני מכ"ק לדעת, ובמה אדע שהנני מקיים רצונו?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אם מתנהגים ע"פ השולחן-ערוך אז אפשר לדעת כי מתנהגים לפי רצוני. שאם לא, זאת אומרת, שיש ספיקות אם אני מקיים השו"ע.

ר' ראובן: איך יכולות להיות ספיקות בנוגע לקיום השו"ע ע"י הרבי?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כשלא מקיימים (? מתנהגים לפי) השו"ע (ח"ו) אז זה מראה כאילו חושדים בי שאיני מקיים השו"ע.

ר' ראובן: האם בכל זאת נשארים שייכים לרבי?

[כ"ק אד"ש נענע בראשו, השואל שתק ובמחשבתו רצה להמשיך לשאול]

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה לך לפלפל ולחפש? ... [כ"ק אד"ש אחז בדש המעיל והמשיך:] על מחשבות אלו שבאים מהיצר צריך לתפוס אותו [- היצר] בשרוול ולזרוק אותו, ותעשה מה שצריך לעשות ולא לטעון עמו [להיכנס עם היצר בשקו"ט וכו'] ולפנות את המחשבה לדברי-תורה למה שצריך.

אם הייתי סבור שיש לך מה לתקן – לא הייתי שומר בליבי. ואם איני אומר לך - מה אתה צריך לחפש (לחטט) וכו'. אם לא הייתי מרוצה, לא הייתי מדבר עמך כל זה.

משמחת תורה צריכים לקחת שמחה לכל השנה, ועכשיו עוד לא חלף שבוע משמח"ת וכבר... עליך ללמוד מהנהגתי.

ר' ראובן: ראיתי שכ"ק אדמו"ר שליט"א בכה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אין זה סתירה. הבכי הוא משום שנמצאים בגלות, ואז בכל יום, שמחה תקיעא בליבאי מסטרא דא ובכיא תקיעא בליבאי מסטרא דא, אך העשי' בפועל צריכה להיות בשמחה.

אני אתבונן ואומר לך, וגם עד אז תהיה בשמחה.

[כ"ק אד"ש הוציא תניא, פתח בעמי' מי והצביע על השורות "וזאת תהיה עבודתו כל ימיו בשמחה רבה" והדגיש כי העצבות כו' בשל הריחוק הוא מצד הגוף ונפש החיונית שבו. הצביע על שורות בעמי' 80 "וגם שמחת הנפש כו" וקישר את הענינים המדברים על השמחה בסוף פרק לג (עמי' 85-84)].

(מיחידות כ"ו תשרי ה'תשכ"א אחר תפילת ערבית)

"מה עם שמחה?"

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה נשמע ר' ראובן?

ר' ראובן: ברוך ה'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה הספקת? – למדת, התפללת, רקדת?

ר' ראובן: קצת.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה עם שמחה?

ר' ראובן: זה תלוי ברבי.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אם זה תלוי בי, אזי כבר מזמן הי' צריך להיות כדבעי למהוי.

(מיחידות אור ליום ד', כ"ח תשרי ה'תשכ"ז)